

SUSRETI: SPLIČANKA ACIJA ALFIREVIĆ, PRE-
DAVAČ NA SVEUČILIŠTU U ALBANYJU (SAD)

Yu-književnost u Albanyju

Riječ-dvije o zanimanju američkih studenata za našu zemlju i kulturu, susretima s Bondom, Pinterom, Miloszom, Bellowom, o vlastitom pjesničkom radu...

Acija Alfirević, Splićanka, zagrebački student, pjesnikinja, već treću godinu je predavač na Sveučilištu u Albanyju, glavnom gradu države New York, na koje je došla zahvaljujući Fulbrightovoj stipendiji. Jedna je od onih koji nisu htjeli biti „osuđeni“ na ljepotu grada mora i sunca, ali je uz taj grad i dalje ostala duboko povezana. Dokazala je to i ovog ljeta, kada je njezinom zaslugom u Galeriji „Alfa“ prodajnog centra „Koteks“ u Splitu izlagao slikar Richard Callner, predavač na istom sveučilištu, koji je izložio i ilustraciju jedne njezine pjesme posvećene Dragi Ivaniševiću. O vremenu koje je prethodila „Fulbrightu“, Acija danas govori:

— Predavala sam u Londonu u jugoslavenskoj dopunskoj školi, ali i u ostalim gradovima gdje su postojala područna odjeljenja tih škola: Bathu, Birminghamu, Ipswichu. Nakon pet godina dobila sam stipendiju — nagradu „Fulbright“ u Americi. Nekoliko sveučilišta me je tražilo, ali me je Sveučilište u Albanyju stavljalo tri puta na prvo mjesto i otišla sam tamo. Oni su bili jako zadovoljni mojim radom, a također i u Jugoslaviji, tako da sam već treću godinu predavač na istom sveučilištu, a poznato je da se nije do sada dogodilo, da netko dobije dvije godine zaredom „Fulbrighta“, meni je to eto pošlo za rukom i treću godinu.

Bond — pisac budućnosti

— Vi ste lektor, uz to pišete i poeziju, a bavite se i istraživačkim radom?

— Predajem hrvatski ili srpski jezik studentima na slavistici u okviru postdiplomskog studija. Mnogi od njih pokazuju veliki interes za našu zemlju, iako su rijetki bili u Jugoslaviji. Mogu reći, da sam čak nedavno bila iznenađena i obradovana posjetom jednog mogjeg studenta. Vodila sam ga po mjestima o kojima sam mu pripovijedala u Albanyju — po Dioklecijanovoj palači, Galeriji Meštrović, Trogiru... Mislim da će takvih posjeta biti i više. Osim rada sa studentima pišem, prevodim, upravo zadnjih mjeseci radim na prijevodu drame jedne suvremene američke književnice, ali ne bih sada o tome. Za vrijeme boravka u Engleskoj prevela sam dvije Pinterove drame i Bondovu dramu posvećenu našoj zemlji — izvedena je prošle sezone u ITD-u. Bila sam naravno počašćena kada me je priznao kao prvog jugoslavenskog prevodioca njegove drame. Mislim da je Bond pjesnik i pisac budućnosti i da vrijeme u kojem će biti prepoznat tek dolazi.

— Koje susrete možete izdvojiti iz „američkih dana“?

— Poseban dojam na mene je ostavio Czesław Miłosz, nobelovac, možda zbog toga što je Slaven i što

Acija Alfirević

je veoma srdačan. Susrela sam i Singera. Jedan nedokučiv dostojanstven način ophođenja ima Saul Bellow, ali ja bih radije spomenula nekoga od mladih neafirmiranih književnika koje svakodnevno susrećem, jer je Sveučilište u Albanyju poznato po svojem programu u kojem se može studirati pisanje kao i glazba, slikarstvo ili bilo što drugo. Susrećemo interesantne književnike, pjesnike, prozaiste, a predavači su također poznati američki pisci. Izdvojila bih Willama Kennedyja, koji je upravo ove godine dobio Pulitzerovu nagradu za prozu; ona će, koliko mi je poznato, uskoro i kod nas biti prevedena.

Proširenje suradnje

— Pišete li i dalje poeziju?

— Pa, nisam prestala ni s tim — među ostalim, dvije pjesme su mi objavljene u međunarodnoj antologiji „New poets 78“, u izdanju „Regency Press“, London i New York, 1978. godine, a jedna pjesma također u međunarodnoj antologiji „20 th Century poets“ u izdanju „Regency Press“ — London i New York 1980. U Americi sam objavila 2 pjesme u časopisu „Tangent“ i „Nemesis“, (feministički literarni magazin — predgovor za pjesmu je napisao Willim Kennedy), a objavljivala sam i još nekoliko časopisa dosta poznatih i cijenjenih u Americi.

— Kada ćete ponovno natrag, u Albany?

— Vraćam se uskoro, pripremila sam i jedan novi ciklus predavanja o historiji jugoslavenskih književnosti, to ranije nisam mogla, jer nije bilo literature. Radila sam dugo s bibliotekom određenom za slavistiku i nabavila dosta naših prijevoda, tako da se nadam uspješnim predavanjima. Inače, moja je želja da produbim veze između naše zemlje i Amerike, da razmjena bude frekventnija i obostrano korisnija, iako to nije moj posao — nisam ni ambasador, niti kulturni ataše — ali osjećam da je to moja dužnost.

Đurđica IVANIŠEVIĆ